

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce: X
státní příslušnost X
zastoupen advokátem Mgr. Viktorem Rytikovem
sídlem nám. Míru 341/15, Praha 2

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2023, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná zrušila žalobcovo povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň mu podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovila lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Svůj postup žalovaná odůvodnila tím, že obdržela od jedné ze zpravodajských služeb (dále jen „zpravodajská služba“) informace č. j. X a č. j. X v režimu utajení (stupeň „důvěrné“), které popisují skutečnosti, na jejichž základě nelze než dospět k závěru, že žalobce ohrožuje bezpečnost České republiky. Jeho jednání spočívalo v nežádoucí činnosti podporující zájmy státní moci X, které jsou v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky. Dle žalované existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. S odkazem na judikaturu správních soudů zabývající se hodnocením utajovaných informací pak žalovaná uvedla, že informace popisuje konkrétní skutková zjištění učiněná příslušnou službou, konkrétní žalobcovo jednání, včetně jeho přesného časového rámce, kterého se žalobce dopouštěl v posledních letech opakovaně. Jednání je popsáno do detailů a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, tak rovněž přesvědčivě. Zdrojem těchto informací je navíc operativní činnost. Popsané jednání lze podřadit pod pojem „ohrožení bezpečnosti státu“ ve smyslu ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, neboť směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Žalovaná dodala, že pro naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce není rozhodující, zda se žalobce takového jednání dopouští či v minulosti dopustil, ale postačí pouze hrozba takového jednání.
3. Žalovaná se dále zabývala dopadem svého rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Shledala, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu občana třetího státu dne X, na území České republiky pobývají jeho dvě nezletilé děti a manželka. Zrušení trvalého pobytu nezakazuje žalobci kontakt s rodinou, ani s jakýmkoliv osobami, se kterými si během svého pobytu vytvořil vazby. Zdůraznila, že zákaz pobytu na území České republiky vysloven není. Žalobce žije v České republice dlouhodobě, avšak za daných podmínek nelze délku pobytu považovat za skutečnost, která by mohla zapříčinit nezákonnost vydaného rozhodnutí s ohledem na to, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Ani případné zhoršení ekonomické či sociální situace žalobce v případě jeho vycestování není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně bezpečnosti státu a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. V posuzovaném případě převažují negativní zjištění v neprospěch žalobce a zrušení trvalého pobytu je přiměřené okolnostem případu. Manželka i žalobcovy děti jsou všichni občany X, mají udělen na území České republiky trvalý pobyt, nejsou tedy z hlediska pobytového oprávnění vázáni na žalobce. Je společnou volbou rodiny žalobce, zda ostatní rodinný příslušníci budou následovat žalobce například do země jeho původu. Z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žalobce má na území České republiky i další rodinné vazby, a to matku, otce a babičku, rovněž s trvalým pobytem.

Na území České republiky žije i sestra žalobce, která je občankou České republiky. Jedná se o širší rodinné vazby, ke kterým žalobce neuvedl žádné specifické okolnosti, které by mohly vést k závěru, že převažuje veřejný zájem na zachování pobytového oprávnění žalobce nad bezpečnostními zájmy státu. Žalobce není napadeným rozhodnutím žádným způsobem omezen v možnosti krátkodobých návštěv členů rodiny na území České republiky, a to bez toho, aniž by tato možnost byla podmíněna získáním schengenského víza. Žalobce také může podat žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jedná se o pobytový titul, který žalobci poskytuje méně práv než jeho dosavadní pobytový status v podobě povolení k trvalému pobytu. Žalobce má tedy možnost z důvodu trvajících ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny efektivně řešit svou situaci jinými adekvátními prostředky podle zákona o pobytu cizinců.

II. Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal především nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, na základě jakých skutečností a podkladů dospěla žalovaná ke svým skutkovým závěrům. Při hodnocení podkladů žalovaná opakovala de facto stejnou argumentaci a odkazovala na obecné informace poskytnuté blíže neurčenou bezpečnostní složkou. Z napadeného rozhodnutí plyne, že utajované informace byly jediným podkladem pro vydání rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že v České republice pobývá od roku X, tj. k okamžiku podání žaloby X let. Po celou tuto dobu se nedopustil žádné trestné činnosti ani přestupku proti občanskému soužití, tím méně jiné aktivity, kterou by bylo možno hodnotit jako ohrožení veřejného pořádku, zájmů nebo bezpečnosti České republiky. Žalobce zde má veškeré sociální zázemí, rodinu i práci. Odmítl, že by se účastnil na podpoře a prosazování zájmu státní moci X, které jsou v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky. Ze spisu není zřejmé, zda dodané utajované informace pocházely z důvěryhodných zdrojů, nebyly vzájemně rozporné a závěr žalované objektivně opodstatňovaly. Žalobce logicky nemůže namítat nezákonnost nebo nevěrohodnost konkrétních zjištění, proto musí tuto roli převzít soud a přezkoumat relevanci všech předložených informací, z nichž vycházela žalovaná. Žalobce zdůraznil, že ze spisu není evidentní, kdo je zdrojem utajované informace. S odkazem na judikaturu správních soudů zdůraznil, že z utajované informace musí být zřejmé, jaký typ zdroje nebo jakou metodu k získání informací zpravodajská služba využila a musí popsat okolnosti a důvody, pro které má uvedené informace za věrohodné. Dle žalobce vše vzbuzuje dojem, že zdrojem informací je někdo, do jehož oblasti působnosti získávání takových informací vůbec nespadá, a proto je nutno k obsahu získaných informací přistupovat se značnou mírou obezřetnosti. Nelze vyloučit ani to, že i kompetentní orgán mohl být uveden v omyl svými informačními zdroji, popřípadě, že ze správných informací vyvodil nesprávné závěry. V důsledku postupu žalované došlo k odepření práva žalobce na seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobce se může jen domnívat, že se v jeho případě jedná o nepodložené domněnky, spekulace či udání třetích osob ve vazbě na příspěvkové aktivity žalobce na sociální síti Facebook, kterým však, i pokud by z pohledu žalované vedly k ohrožení bezpečnosti České republiky, což žalobce kategoricky odmítá, zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bez dalšího nezabrání. Žalobce doplnil, že od roku X je formálně předsedou občanského sdružení X, které od uvedeného roku pořádalo kulturní a společenské akce a vydávalo časopis. Od roku X je však činnost tohoto sdružení pozastavena a aktivní činnost již nevykonává, tedy ani žalobce jako jeho

zapsaný předseda. Podporu a prosazování zájmu státní moci X ze strany žalobce vylučuje i fakt, že žalobce v roce X otevřeným dopisem brojil proti vystoupení hudební skupiny „X“ v X, s cílem, aby vystoupení této skupiny, která podporovala zvěrstva na X, nepošpinilo X. V dopise je mimo jiné obsažena věta, kterou žalobce vyjadřuje poděkování policistům za podporu veřejného pořádku a územní celistvosti X. Paradoxně od největší a nejvlivnější X diaspory v České republice se pak žalobci dostalo na uvedený dopis odsuzující reakce. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalované a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná konstatovala, že nežádoucí jednání žalobce spočívalo ve vytvoření vlivové struktury za podpory ze strany státních orgánů X za účelem prosazování zájmů státní moci X, které jsou v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky, a existuje zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Žalovaná zopakovala svou argumentaci z napadeného rozhodnutí a konstatovala, že konkrétní okolnosti posuzovaného případu podléhají utajení. Pokud by žalovaná použila konkrétní okolnosti případu žalobce nebo alespoň jejich typové určení, bez větších obtíží by mohla vysvětlit i své úvahy, jimiž se při výkladu řídila. Zároveň by tím ale vyrazila, co je v utajovaných informacích obsaženo, a tím jednala přinejmenším nevýhodně pro zájmy České republiky. Žalovaná uzavřela, že informace obsažené v utajované části správního spisu byly z pohledu požadavků na přesvědčivost, relevanci a věrohodnost pro účely správního řízení dostačující. Žalovaná v nich nenašla žádné rozpory nebo nesrovnalosti. Žalovaná rovněž zopakovala, že zrušení trvalého pobytu žalobce nezakazuje kontakt s rodinou, ani s jakýmkoliv osobami, se kterými si během svého pobytu vytvořil vazby. Žalobce žije v České republice dlouhodobě, avšak za daných podmínek nelze délku pobytu považovat za skutečnost, která by mohla mít za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí. Žalovaná navrhovala žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

6. Žalobce reagoval replikou, v níž uvedl, že sdělení žalované, v čem má spočívat podstata utajované informace, je i nadále velmi vágní, bez jakýchkoliv důležitých údajů časových, věcných, místních a zdrojových. Žalovaná uvádí, že žalobce ohrožuje bezpečnost České republiky, na jiných místech však tvrdí, že postačí hrozba takového jednání. Žalovaná tedy ani neví, jak v tomto směru jednání žalobce hodnotit, tj. zda se jej již s tvrzeným rizikem pro stát měl dopustit nebo jen existuje potencialita takového jednání do budoucna. Nově žalovaná uvádí, že měl žalobce vytvořit vlivovou strukturu, navíc za podpory ze strany státních orgánů X. Z tohoto tvrzení žalované nelze seznat, co takovou vlivovou strukturou má být, jak měla působit, a v čem měla spočívat podpora ze strany státních orgánů X. Pokud byl v jednání žalobce spatřován nějaký rozpor s trestním právem, není jasné, proč pro takové jednání nebyl žalobce trestně stíhán. Žalobce zopakoval svá tvrzení ohledně občanského sdružení X, jehož je předsedou. Zdůraznil zejména, že spolek není již téměř 10 let aktivní.

V. Ústní jednání ve věci

7. Při ústním jednání dne 22. 2. 2024 žalobce i žalovaná setrvali na svých stanoviscích. Žalobce navrhoval doplnit dokazování listinami, které doložil k žalobě, a svým účastnickým výsledkem. Soud dokazování, jehož se žalobce domáhal, neprovedl, neboť to pro posouzení důvodnosti žaloby považoval za nadbytečné. Důkaz výpisem ze spolkového rejstříku týkající se X, otevřeným dopisem žalobce a odsuzujícím dopisem X diaspory v České republice soud neprováděl proto, že s obsahem utajovaných informací, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, nemají žádnou souvislost. Soud neprovedl ani účastnický výsledek žalobce. Žalobce měl možnost se k věci vyjádřit již v průběhu správního řízení, čehož nevyužil, ač mu k tomu byla poskytnuta dostatečná lhůta. V průběhu řízení před soudem se vyjádřil prostřednictvím žaloby a repliky k vyjádření žalovaného. Pokud jde o lékařské zprávy dokládající zdravotní stav rodičů žalobce, je třeba uvést, že žalovaná tyto skutečnosti nemohla hodnotit, protože je neznala a znát ani nemohla. Žalobce se v průběhu správního řízení o zhoršeném zdravotním stavu svých rodičů vůbec nezmínil, natož aby ho dokládal.

VI. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná
9. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*
10. K tomu je třeba předeslat, že požadavek na existenci důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu, nelze směřovat s požadavkem na pravomocné odsouzení pro trestný čin či přestupek nebo na zahájení trestního či přestupkového řízení. Některé z těchto skutečností jsou ostatně samostatným důvodem pro zrušení pobytového oprávnění [srov. § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Cizinec může ohrozit bezpečnost státu, aniž by s ním bylo vedeno jakékoli sankční řízení; jde o pojmy do značné míry autonomní.
11. K principům soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě klasifikovaných informací existuje ustálená judikatura správních soudů, jež se původně týkala přezkumu rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ve věci bezpečnostní způsobilosti, avšak zásady v ní formulované lze plně vztáhnout také na nynější věc (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69).
12. Postup správních orgánů spočívající v tom, že některé rozhodné informace zůstávají účastníkům správního řízení utajeny a nelze je výslovně hodnotit ani ve vydaném rozhodnutí, podle této judikatury není nepřipustný. Avšak protože takový postup budí pochybnosti o zákonnosti rozhodnutí, musí být vyvážen v rámci soudního přezkumu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28). Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č.

2602/2012 Sb. NSS konstatoval: „... v bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy - zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož bezpečnostní způsobilost je zkoumána (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Proto musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. [...] Soud je v takovém případě ve zvýšené míře než při běžném soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). [...] Účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který ‚supluje‘ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.“

13. Ohledně samotného věcného přezkumu informací v režimu zákona o ochraně utajovaných informací Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 31/2011-101 konstatoval: „Zjištěné skutkové okolnosti pak musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko. Je zřejmé, že skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmkoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je správně vykládána a zda ve skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto [...] někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení.“
14. Žalovaná popsala žalobcovo jednání jako v průběhu posledních let opakovanou nežádoucí činnost podporující zájmy státní moci X, které jsou v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky. Zároveň uvedla, že utajované informace zasazují žalobcovo jednání do určitého časového rámce a díky množství detailů působí přesvědčivě. Soud se v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí s utajovanými informacemi č. j. X a č. j. X seznámil a naznal, že takový popis je s ohledem na povahu žalobcova jednání a míru ohrožení, které by mohl teoreticky představovat pro bezpečnost státu, přezkoumatelný a dostatečně určitý. Naopak pokud by žalovaná byla výrazně konkrétnější, povaha zjištěných informací by byla vyražena do té míry, že by mohl být uvedený veřejný zájem ohrožen, a v tomto ohledu je sdělení zpravodajské služby dostatečně konkrétní i přesvědčivé. K odůvodnění napadeného rozhodnutí lze ještě dodat, že zpravodajská služba popsala několik různých typů žalobcových aktivit, odehrávajících se v minulosti, ale i nedávné době, které ve všech případech souvisejí s podporou zájmů X. Ne všechny aktivity jsou specifikovány místními i časovými údaji (k tomuto

požadavku srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 4 Azs 400/2021-29), ve svém souhrnu však tato zjištění vytvářejí obraz aktuální a závažné hrozby pro bezpečnost státu, jak ji vymezuje i ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky. Pokud by tato tvrzení odrážela skutečnost, byla by podle názoru soudu dostatečná pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

15. Kromě významu utajovaných informací se však soud musí zabývat také jejich věrohodností. Musí z nich být zřejmé, jakým způsobem byly získány, aby si soud mohl utvořit představu o tom, zda odrážejí skutečný stav věcí a zda nejsou zcela či zčásti zkreslené nebo smyšlené. Z kontrolní funkce správního soudnictví vůči veřejné správě totiž vyplývá, že soud nemůže policii nebo bezpečnostní službě uvěřit, aniž by měl možnost si ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69, nebo ze dne 24. 3. 2022, č. j. 4 Azs 400/2021-29).
16. V rozsudku č. j. 4 As 108/2013-69 Nejvyšší správní soud vyložil, že *„po policii není pro účely předmětného správního řízení žádána nepochybná jistota o pravdivosti jí poskytovaných informací. [...] Pro účely předmětného řízení by tedy postačoval konkrétní popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policie uvedené informace za věrohodné.“* (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28).
17. V napadeném rozhodnutí je konstatováno, že zdrojem utajovaných informací je operativní činnost. Zpravodajská služba v utajované informaci č. j. X pouze uvedla, že použila určitý počet zdrojů a zhodnotila stupeň jejich spolehlivosti. Taková míra neurčitosti tvrzení však soudu neumožňovala učinit si žádnou představu o věrohodnosti poskytnutých informací. Soud proto postupoval v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32, či ze dne 2. 11. 2023, č. j. 10 As 50/2023-129) a sám si vyžádal od zpravodajské služby další utajované podklady, aby ověřil věrohodnost a přesvědčivost utajovaných skutkových zjištění.
18. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, či ze dne 22. 9. 2021, 1 Azs 153/2021-78).
19. Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí aprobovat věrohodnost a relevanci těchto skutečností.

20. Při zohlednění všech výše uvedených východisek a na základě dodatečně vyžádané utajované informace č. j. X, která osvětluje metody a zdroje, které zpravodajská služba při získávání informací použila, působí utajované informace č. j. X a č. j. X věrohodně a přesvědčivě a vytváří obraz o tom, jakým způsobem může žalobce ohrozit bezpečnost České republiky. Nejedná se zároveň o informace, jež by vypovídaly pouze o jednorázové aktivitě žalobce, ale jedná se o informace, jež naopak vypovídají o jeho dlouhodobé a soustavné činnosti ve prospěch X, jež jsou v příkrém rozporu s bezpečnostní i mezinárodní politikou České republiky.
21. Konkrétní obsah utajované informace je vyloučen z povinnosti žalované umožnit žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí, jež je zakotvena v § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Seznámení se s jejím obsahem je možné pouze v rozsahu, který nezmaří účel jejího utajení, přičemž není-li to možné, sdělí se žalobci pouze v obecné rovině, jaké skutečnosti z tohoto podkladu vyplývají. Z uvedeného důvodu se v souladu s § 17 odst. 3 správního řádu na utajovanou písemnost ustanovení správního řádu či jiného zákona o nahlížení do spisu nepoužijí.
22. Soud se proto zabýval nejen otázkou, zda obsah utajované informace, s níž se seznámil, odůvodňuje závěr o bezpečnostním riziku žalobce, ale i otázkou, zda byl žalobce s obsahem utajované informace seznámen v zákonem povoleném rozsahu, tedy v obecné rovině, a dospěl k závěru, že i tato podmínka byla splněna. Toto jasně vyplývá ze záznamu do správního spisu ze dne X, č. j. X, v němž je uvedeno, že s ohledem na to, že podkladem pro vydání rozhodnutí jsou také písemnosti a záznamy, jež jsou dle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovány odděleně mimo spis, a to pod č. j. X a č. j. X, neboť obsahují utajované informace, není možné, aby se s nimi žalobce v jakékoliv podobě seznámil, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. V záznamu je dále uvedeno, že zjištěné osobní jednání žalobce představuje nebezpečí veřejnému pořádku na území České republiky, vnitřní bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, jež jsou chráněny trestním právem, přičemž z důvodu účasti na prosazování a podpoře zájmů státní moci X, které jsou v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky, existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Obecnou informaci, již byl formou záznamu do spisu ze dne 28. 2. 2023 žalobce seznámen s obsahem utajované informace, považuje soud za přiměřenou a dostačující.
23. Žalobní námitku týkající se porušení procesních práv žalobce tím, že mu bylo zabráněno seznámit se s utajovanou informací, jež byla podkladem pro rozhodnutí, v důsledku čehož se nemohl efektivně bránit, soud proto neshledal důvodnou.
24. Důvodnou soud neshledal ani námitku směřující do posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
25. Přímo ze zákona o pobytu cizinců vyplývá, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince [§ 77 odst. 2 písm. a) tohoto zákona].
26. Ke svému soukromému a rodinnému životu se žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil, ačkoliv byl povinen poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k

posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Žalované proto nelze vytýkat, že vycházela z informací dostupných v informačních systémech.

27. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 je pro posuzování zásahu do rodinného života podkladem, neumožňuje státním orgánům zasahovat do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života - ledaže by tento postup odpovídal zákonu a byl v demokratické společnosti nezbytný mj. v zájmu národní bezpečnosti (čl. 8 odst. 2). Právě takový případ nastal ve věci žalobce.
28. Je pravda, že žalobce žije v České republice už řadu let, povolení k trvalému pobytu na území České republiky získal dne X. Žije zde s manželkou a dvěma nezletilými dětmi (všichni mají na území České republiky uděleno povolení k trvalému pobytu, které není navázáno na žalobce). Na území České republiky žije i matka, otec a babička žalobce (všichni s trvalým pobytem) a jeho sestra, která je občankou České republiky. Žalovaná nezpochybnila (a neměla důvod zpochybňovat) opravdovost žalobcových citů k jeho rodině.
29. Samotná skutečnost, že má cizinec na území České republiky nezletilé děti, však neznamená, že by nebylo možné mu odebrat pobytový titul a uložit mu povinnost opustit území. Ostatně z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že ani hledisko nejlepšího zájmu dítěte nemusí vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem. Správní orgány jsou ovšem povinny věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem (např. rozsudek ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25, či ze dne 31. 1. 2023, č. j. 2 Azs 287/2022-34). To žalovaná v posuzované věci učinila.
30. To, že bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu, nepochybně do jeho soukromého a rodinného života negativně zasáhne. Podstatné však je, že nejde o zásah nepřiměřený, ale odpovídající závažnosti důvodů, pro které se tak stalo. Porovná-li soud intenzitu ohrožení chráněného zájmu, plynoucí z utajovaných informací, s mírou intenzity zásahu do práva na rodinný život, vyznívá srovnání ve prospěch ochrany bezpečnosti. Možnost vést rodinný život na území České republiky bude pro žalobcovu rodinu ztížena; žalobce však může se svou rodinou pobývat i v jiné zemi. Krom toho může - jak mu sama žalovaná doporučila - řešit svou pobytovou situaci žádostí o krátkodobé vízum (zákaz vstupu žalobci uložen nebyl). Z utajované informace totiž nevyplývá, že by žalobce ohrožoval bezpečnost státu bezprostředně (a že by se tak už vůbec nemohl vyskytnout na jeho území). Zde popsané obavy svým charakterem představují spíše potenciální ohrožení dlouhodobými činnostmi žalobce, které jsou pro Českou republiku nežádoucí a směřují proti jejím zájmům.
31. Povinnosti opustit území České republiky je nutným důsledkem zrušení trvalého pobytu. Podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců totiž ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území. Není tu prostor pro diskreci správního orgánu. Ale je samozřejmě nutné vnímat specifickou situaci žalobce, který by se měl vrátit na X, kde probíhá válečný konflikt. Žalovaná však i na to žalobci poskytla odpověď. V napadeném rozhodnutí vysvětlila, že si žalobce může požádat o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, na X se tak prozatím nebude muset vracet. Nejvyšší správní

soud v řízení o prodloužení zaměstnanecké karty v rozsudku ze dne 30. 11. 2022, č. j. 9 Azs 176/2022-32, uvedl, že „skutečnost, že na území Ukrajiny probíhá válečný konflikt, proto není bez dalšího důvodem, který by způsoboval nepřiměřenost rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty.“ V tomtéž rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že obavy z návratu na Ukrajinu lze řešit v rámci řízení o správním vyhoštění a až v případě, kdy cizinci není uděleno vízum za účelem strpění nebo mu je zrušeno.

32. Proti tomu žalobce nenabízí žádnou protiargumentaci. Sám si uvědomuje, že z České republiky prozatím vycestovat nemusí a jak sám uvádí, jen se mu změnil typ pobytového oprávnění.
33. Soud na závěr shrnuje, že zrušení žalobcova trvalého pobytu bylo důvodné. Žalovaná došla k závěru, že negativní okolnosti spočívající v jednání žalobce, které způsobuje existenci důvodného nebezpečí ohrožení bezpečnosti České republiky v důsledku prosazování a podpory zájmů státní moci X, jsou v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky a převažují nad zájmem žalobce na zachování povolení k trvalému pobytu. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost České republiky, pak není ve veřejném zájmu, aby mu tento pobytový status se všemi výhodami, jež z něho plynou, zůstal. Soud má s ohledem na obsah utajovaných informací rovněž za to, že žalobce si musel být vědom možných důsledků, jež s sebou ponese případné zjištění jeho činnosti, jež je v souladu se zájmy X, avšak v rozporu se zájmy České republiky a jejích obyvatel.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalovaná, které však žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 22. února 2024

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně